

Sviatok Premenenia Pána (6. augusta)

Rozjímanie na sviatok Premenenia Pána. Navrhované témy sú: Premenenie, posolstvo nádeje; predchuť raja; zostúpiť z Tábora obnovený.

06.08.2024

ŠEŠŤ DNÍ po tom, ako Pán oznámil učeníkom svoju smrť a zmŕtvychvstanie, vzal so sebou Petra, Jakuba a Jána „a vyviedol ich na vysoký vrch do samoty. Tam sa pred nimi premenil: tvár mu zažiarila sťa slnko a odev mu zbelel ako svetlo“

(Mt 17, 1-2). Pred umučením „Ježiš zjavuje apoštolom svoju slávu, aby mali silu čeliť pohoršeniu kríža a pochopili, že je potrebné prejsť mnohými súženiami, aby sa dosiahlo Božie kráľovstvo“^[1]. Udalosť Premenenia je teda posolstvom nádeje pre chvíle kríža. Utrpenia, malé i veľké neúspechy každodenného života sú dverami, ktoré nás vedú k sprevádzaniu Pána v jeho sláve: „Ježišu, aké len musí byť ťa vidieť, môcť s tebou hovoriť! A zostať tam stáť, kontemplujúc tvoju tvár, ponorený do nesmiernosti tvojej nádhery a nikdy, nikdy neprestať na teba hľadiť“^[2].

Život je cesta do neba. A Pán učil apoštolov, že na tejto ceste je utrpenie nielen nevyhnutnou zastávkou, trpkou daňou, ktorú treba zaplatiť proti svojej vôli, ale že Ježiš sám niesol kríž, niesol ho na svojich pleciach z lásky. Vzdal sa sám seba, pretože to chcel. Ukazuje nám tak, že

skutočným zlom nie je ani tak prežívať nezdar, ale myslieť si, že ním musíme prejsť sami, alebo sa tváriť, že žijeme, akoby kríž neexistoval. „Vari nie je pravda, že keď prestaneš mať strach z kríža, z toho, čo ľudia nazývajú krížom, keď svojou vôľou prijmeš Božiu vôľu, si šťastný a odrazu sa stratia všetky starosti, telesné i duševné trápenia?“^[3]. Nádej kontemplovat Ježiša v jeho sláve, ako to robili apoštoli pri Premenení, nás naplní silou, aby sme dokázali vidieť odraz jeho tváre v ťažkostiach každého dňa.

PETER pri rozjímaní nad slávou Premenenia adresoval Ježišovi dojímavé slová: „Pane, dobre je nám tu. Ak chceš, urobím tu tri stánky: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi“ (Mt 17, 4). Apoštol zažil

predchuť raja, šťastie, ktoré ďaleko presahovalo jeho vlastné očakávania a skúsenosti. Preto si možno ako každý z nás želal, aby tento okamih trval navždy, aby nezmizol tak rýchlo, ako prišiel, ani tak rýchlo, ako zmizli mnohé iné radosti. Ale Kristus to nedovolil. Nestal sa účastníkom nebeskej slávy, aby unikol pred realitou, ale aby mal sprievodcu v temných dňoch utrpenia. „Ježišova krása neodvracia učeníkov od reality života, ale dáva im silu nasledovať ho do Jeruzalema, na kríž. Kristova krása neodcudzuje, vedie vždy vpred, nenúti skrývať sa“^[4].

Aj my môžeme na zemi zažiť istú predchuť raja, chvíle, v ktorých obzvlášť silno pocítíme Ježišovu prítomnosť, najmä v ľuďoch, ktorých milujeme. V našom živote modlitby môžeme tiež prechádzať etapami väčšej citovej radosti. V manželskej láske, v rodine, v úprimnom priateľstve alebo v túžbe zlepšiť náš

svet môžeme začať pociťovať časť stonásobnej odmeny, ktorú nám Boh prisľúbil. A je normálne, že podobne ako Peter chceme, aby tieto okolnosti trvali čo najdlhšie. Pán však dovoľuje tieto predtuchy neba nie preto, aby ich za každú cenu zadržal, ale aby nás povzbudil. Spomienka na tieto chvíle nám dá svetlo na dni temnoty a privedie nás k šťastiu, ktoré je oveľa trvalejšie ako to z Premenenia: k sláve večného života. „V nebi ťa očakáva nesmierna Láska: bez zrady a klamu, všetka láska, krása, veľkosť, poznanie! A bez prejedenia ťa nasycuje a nikdy nenasýti“^[5].

NIEKTORÉ z najdôležitejších Božích zjavení sa odohrali na vrchole hory. Svedčia o tom epizódy, ako napríklad zmluva, ktorú uzavrel s Abrahámom na vrchu Moria, alebo odovzdanie tabúl Zákona Mojžišovi na Sinaji. K

samotnej Ježišovej smrti došlo na inom vrchu, na Kalvárii. A pri Premenení evanjelista poznamenáva, že apoštoli museli vystúpiť na vrchol Táboru (porov. Mt 17, 1). Tento výstup nás pozýva „zamyslieť sa nad tým, aké dôležité je oddeliť sa od pozemských vecí, aby sme mohli uskutočniť cestu na výšinu a kontemplovať Ježiša. Ide o pozorné a modlitebné počúvanie Krista, milovaného Otcovho Syna, o hľadanie chvíľ modlitby, ktoré umožňujú poslušne a radostne prijať Božie slovo“^[6].

V čase odpočinku máme príležitosť odpútať sa od rytmu každodenného života a načúvať Ježišovmu hlasu. S obnoveným telom a duchom môžeme prehĺbiť svoj vzťah s Bohom a druhými: pokojnejšie a vyrovnanejšie sa modliť, čítať evanjelium, tráviť viac času s rodinou a priateľmi... Potom môžeme z hory zostúpiť „nabití silou Božieho

Ducha, rozhodnúť sa pre nové kroky obrátenia a neustále svedčiť o láske ako zákone každodenného života. Premenení Kristovou prítomnosťou a zápalom jeho slova budeme konkrétnym znamením životodarnej Božej lásky pre všetkých našich bratov a sestry“^[7].

Svätý Josemaría sa domnieval, že pravý odpočinok nie je vyhýbanie sa, ani čas venovaný výlučne voľnému času, ale oddelenie sa od každodennej reality, aby sme nabrali „sily, myšlienky, plány... Jedným slovom, zmeniť činnosť, aby sme sa neskôr — s novým zápalom — mohli vrátiť k bežnej práci“^[8]. Môžeme prosiť Máriu, aby nám pomohla prežívať tieto chvíle odpočinku — či už dlhšie trvajúce, alebo krátke okamihy v každodennom živote — s túžbou kontemplovať Ježiša, ako to robili apoštoli pri Premenení.

[1] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 17-II-2008.

[2] Svätý Josemaría, *Svätý Ruženec*, IV. tajomstvo svetla.

[3] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, II. zastavenie.

[4] František, *Anjel Pána*, 5-III-2023.

[5] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 995.

[6] František, *Anjel Pána*, 6-VIII-2017.

[7] *Ibid.*

[8] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 514.